Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

№ 13 / 03.06.2015

Озброюйтесь, вкраїнці,
Щоби примножувать добро,
Щоб знищувать ординців
брудноличих,
Московію й вселенське зло.

ДОБРО МАЄ БУТИ З КАЛАШАМИ

ПОДІЇ ТА ТЕНДЕНЦІЇ

ТРАВЕНЬ-2015 В УКРАЇНСЬКІЙ ІСТОРІЇ

Травень виявився в Україні багатим на події. Зупинимося лише на найбільш значущих з них.

Рік обіцянок і надій

25 травня виповнився рік у влади команди президента Порошенка. За цей час більшість своїх передвиборчих обіцянок у військовій, політичній, економічній та соціальній сферах президент виконати не спромігся — це відчувають пересічні громадяни. Зокрема, обіцяні реформи, які є необхідною умовою перемоги над Москвою, здебільшого далі слів поки що не пішли. Влада, яку тепер називають «колективним Януковичем», як і раніше, купається в розкошах і корупції.

Придворні писаки вихваляють президента за те, що він, мовляв, врятував державу в складний час війни. Насправді ж Україну від московської орди врятувала Нація — вояки, добровольці, волонтери, робітники та інженери оборонних підприємств, фермери та вчені.

Але Україна отримала за цей рік важкий і безцінний урок: президентом країни не може бути олігарх, а олігарх не має бути президентом.

Подалі від Москви!

У травні керівництво України заявило про плани встановити вздовж кордонів країни елементи системи протиповітряної оборони НАТО для захисту держави від московських літаків і ракет. Цей крок викликав істерику в путінського оточення, що знову свідчить: зупинити московську орду можна лише оружною рукою.

Під тиском Нації попри відверто угодівську позицію влади їй доводиться йти на розрив багаторічної «дружби» з Московією. В середині травня Верховна Рада розірвала п'ять угод з Москвою в галузі військового співробітництва. Такий крок працює на паралізацію військ кремлівського агресора, адже без миколаївських турбін його бойові кораблі залишаються нікчемними ночвами, а без київських датчиків московські бомбардувальники та штурмовики — беззбройними. І саме плачі кремлівських генералів з цього приводу й доводять, що розірвати будь-яке співробітництво з Московією слід було ще рік тому.

Ковалі Українського Меча Арея

Крокодилячими сльозами виявився нещодавній виступ Путіна щодо долі Українських оборонних підприємств після розриву з Москвою. Кремлівському коротуну не варто переживати за долю наших заводів — визволення України від бурятсько-рязанських окупантів потребує багато сучасної зброї та техніки. Тож нашій «оборонці» роботи вистачить надовго, і ця робота насправді тільки розгортається.

На виставці «Волонтерський воєнпром — 2», яка проходила в Києві 23-24 травня, ПАТ «АвтоКрАЗ» показав важкий бронеавтомобіль — КрАЗ «Спартан» у двох виконаннях: армійському та поліцейському. Створену за натівськими стандартами бойову машину зібрано майже цілком з деталей вітчизняного виробництва.

В травні на міжнародній збройовій виставці IDET-2015 у чеському місті Брно презентували модернізований Українсько-польський бронеавтомобіль «Онцілла».

Нарешті дає плоди модернізація Української авіації. Цього року в Україні з'явилися власні протитанкові ракети для гелікоптерів — це «Альта», що б'є на 12 кілометрів і пробиває танкову броню понад метр завтовшки. Модернізовані Українські гвинтокрили Мі-24 від московських ракет тепер захищає станція опто-електронної протидії «Адрос» і система відстрілу помилкових теплових цілей, розроблена київським підприємством «Адрон» за участі білоруських партнерів.

Конотопський авіаремонтний завод ставить на Українські бойові гелікоптери французьку авіоніку. Запорізька компанія «Мотор Січ» постачає двигуни п'ятого покоління. Вони роблять гелікоптер недосяжним для ракетних комплексів терористів, які мають стелю стрільби до 3,5 км. Новий двигун запорожців піднімає бойовий гвинтокрил на висоту понад 9 кілометрів!

Готується до надходження до Війська високоточний снаряд «Квітник» для артилерії, розроблений ніжинським заводом «Прогрес» у 2008 році. Цей боєприпас з лазерним наведенням б'є на 20 кілометрів. Один такий снаряд замінює за своєю ефективністю 600 звичайних.

Українські артилеристи почали отримувати на озброєння геоінформаційні системи, які складаються з комплексу радарів і безпілотників і дають в режимі онлайн точні координати ворога під час бою.

Якщо ще рік тому Україна не могла випускати військову техніку без комплектуючих з Московської федерації, то тепер знайшлися всі необхідні деталі в наших західних союзників.

Прийнято закони, що звільняють від оподаткування продукцію для виконання державного оборонного замовлення. Це означає, що Українська зброя ставатиме для наших вояків більш доступною.

Винагорода за бойову роботу

Нарешті запрацювала презентована ще взимку система грошового винагородження Українських вояків за знищену ворожу техніку та успішне виконання бойових задач. За період з 3 лютого по 22 травня бійцям виплачено понад 14,5 мільйонів гривень, в тому числі:

— за безпосередню участь у бойових діях — 12 млн 248 тис. грн;

— за успішне виконання бойових задач — 1 млн 766 тис. грн;

— за знищені танки — 243,5 тис. грн;

— за захоплені танки під час бою — 97,4 тис. грн;

— за захоплення бойових бронемашин — 128 тис. грн;

— за збиті безпілотники — 73 тис. грн.

Диверсанти, які «заблукали»

Епічним провалом Кремля стало захоплення в середині травня нашими силовиками диверсантів головного розвідувального управління генштабу Московської федерації Єрофєєва та Александрова. В Москві відразу відхрестилися від полонених, назвавши їх «міліціонерамі ДНР» — хоча обоє відкрито заявили про свою приналежність до діючої армії агресорів.

Таким чином, кремлівці перекреслили основний ідеологічний постулат, яким роками зомбували сотні тисяч московських солдат: «русскіє своіх нє бросают». Кидають, та ще й як. Вже в пресі говорять про наказ московським воякам надалі вбивати своїх поранених у бою та самим підриватися гранатами, щоб не потрапити до Українського полону.

Отже, «цар» Путін і його бояри ганебно сіли в калюжу власної брехні перед усім світом, а кривава Московія виявилася лише велетнем на глиняних ногах.

І хоча цей велетень напав на нас своєю «другою за потужністю» армією світу — шансів загарбати Україну він не має. Бо нікому не дано поневолити Націю, яка постала за свою Волю.

Галайда

ЖИТТЯ НА ВІЙНІ

ЯК САШКО ПОЛОЖИНСЬКИЙ РОЗВАЖАВ БІЙЦІВ «АЗОВУ»

Імпровізована сцена перед їдальнею, декілька пластикових стільців та чимала кількість військових — саме так виглядав концерт Сашка Положинського, лідера музичного гурту «Тартак» на базі полку «Азов» у Маріуполі.

З самого початку концерту Олександр почав розважати публіку своїми історіями про попередні концерти в зоні АТО. Невелика пауза та тестування апаратури і… Поїхали! Пісні найпопулярніші, бійців підходить усе більше, настрій усе краще. Крім Положинського на сцені співав Андрій Антоненко, більш відомий під псевдонімом «Riffmaster». Будь-яка зупинка була зумовлена питаннями бійців та їх живим спілкуванням з виконавцями. Просто, весело та «по-домашньому».

Неймовірно драйвовий момент стався під час виступу, коли бійці влаштували справжній «слем». Всі глядачі штовхалися, радіючи і сміючись. Майже кожний, хто спостерігав за цим, відчував щире бажання приєднатись, що і зробив Сашко Положинський. Несподіваний ривок — і ось він у натовпі кремезних бійців. Усі посміхаються, регочуть та відчувають справжню силу доброї музики. Усе це дійство Положинський прокоментував так: «Ох хлопці, гарненько ви мене поштовхали, не для моїх років таке». Та все це були жарти, адже де ще так просто можна поштовхатись та пострибати з слухачами, як не з бійцями «Азову»?

Згадав Сашко і гру «Дніпра» у фіналі Ліги Європи: «Майже виграли. Взагалі велика подяка за класний матч». Також був згаданий і столичний клуб, вболівальників якого у «Азові» велика кількість.

У розмові з бійцями Положинський згадав інших військових яким він співав і дівчат, що неймовірно люблять азовців, яких він зустрічав під час інших своїх виступів. Отримуючи у подарунок футболку з логотипом полку «Азов», Сашко зауважив: «Ну що, тепер і на мене дівчата буду вішатись!».

Атмосфера настільки потеплілa, що пісню «Сонце пече» співали усі гуртом, голосно, аплодуючи один одному. Після концерту хлопці зробили неймовірну кількість фотографій на пам'ять.

Сашко розповідає:

«Це в нас п'ятий день. Ми виїхали зранку, поїхали спочатку в Кіровоград, там виступили перед розвідниками спецназу. Це були переважно хлопці, які повернулися з передової. Потім в той же день поїхали у Дніпропетровськ. Там дали концерт у клубі, куди запросили хлопців які знаходились на ротації. Були хлопці з декількох добровольчих батальйонів та кілька військовослужбовців Збройних Сил.

Після цього ми поїхали на базу ДУК. Ввечері наступного дня ми виступили у Водяному, біля Донецького аеропорту. Звідти поїхали у Костянтинівку, там виступили перед «спецурою», потім перед батальйоном ВДВ. Потім ми поїхали за запрошенням до Дзержинська. Там був концерт на площі «Центральній», де були і військові, і цивільні. Такий душевний концерт вийшов. Наступного дня ми виступали у Слов'янську перед Нацгвардією і в той же день у Дружківці перед ВДВ-шниками. І от за сьогодні у нас вже третій концерт. Два попередніх були у Бердянську і на базі прикордонників. На честь Дня прикордонника ми вітали їх, ну і трошки мій день народження відзначали. Я отримав подарунки. Це наш фінальний концерт. На завтра вже нічого не плануємо, бо наші внутрішні ресурси вичерпані, залишили все, що мали».

Журналій

ЖИТТЯ БІЛЯ ФРОНТУ

ЩО ДАЛІ В ТИЛ, ТО «КРАЩІ» ВОЇНИ

Хочу розповісти про пригоду, яка трапилась з моїм побратимом. Про свою поїздку додому Мосе розказав мені під час невеликого затишшя в ході Широкинської операції.

Щоб зрозуміти, чому я описую цю ситуацію, вам треба знати, хто такий Мосе. Він з Луганщини, йому нема ще й 30-ти. Зараз він командир батальйону в полку особливого призначення «Азов». З травня 2014 року воює на Сході України за наше майбутнє. Воює пліч-о-пліч з такими ж добровольцями, як і він сам. Був у всіх боях «Азову». Він мовчазний, виважений і не любить зайвої уваги до своєї персони.

Мені було дуже дивно, коли побратим звернувся до мене зі словами: «Мені треба тобі щось розказати, ти журналіст і знаєш, як правильно писати. Я б написав сам, але не вмію». Нашу розмову перервав стрілковий бій, про який повідомили по рації. Мосе поїхав до основної групи. Вже коли нас ротували з Широкиного, з'явилась можливість поговорити.

Мосе розповів, що перед боями він поїхав на кілька днів додому на Луганщину. Вдома не був давно, тому можливістю поїхати до рідні скористався з радістю. В гарному настрої доїхав до першого мусорського блокпоста. Так-так, саме мусорського. Мусорський — це саме те слово, яке потрібно було вжити. Не міліцейського, а мусорського. Тепер уважно вчитуйтесь у ситуацію.

Вже недалеко від свого дому, проїжджаючи Томашовський міст, Мосе зупинився на блокпосту «захисників», які детально стежили за всіма, хто проїжджав блокпост. Всі машини перевірялись дуже ретельно. Проїзд у зону, наближену до зони бойових дій дуже небезпечний, тому з усіх, хто виїжджав і заїжджав, «мусара» брали по 150 грн. Така сама ситуація була і в Краматорську.

Мосе каже: «Люди там не мають кому жалітись. Я сам хотів написати пост, щоб мусара або їх командири прочитали. Можливо, вони тоді задумаються. Про яку підтримку місцевого населення можна говорити, якщо з людей здирають гроші?».

Побратим не говорив багато, просто попросив це опублікувати. Сказав, що йому все одно, що говоритимуть, і він не проти, щоб до посту прикріпили його фото. Можливо, «мусара», блокпост яких він проїжджав, згадають про те, що він їм говорив.

От така у нас ситуація. Що далі в тил, то «кращі» воїни...

Харків

СИМВОЛИ І ЗНАКИ

ЖИВИЙ СИМВОЛ ЧОРНЕ СОНЦЕ

Ілюзія максимальності здобутків сучасної культури і науки іноді змушує нас заперечувати безцінні знання предків. Українська нація та її культура фактично знаходиться у стані облоги під впливом інтернаціональних «розчинників» національної свідомості, з однієї сторони, й під тиском дикого азійського світу — з іншої.

Одним з елементів світосприйняття Української нації у часі та просторі є символ «Чорного Сонця», який має глибокий зміст і традицію.

«Чорне Сонце» — це давній символ індоєвропейської, а також давньоукраїнської культури. Він, як правило, зображується як дванадцятипроменеве сонце. Вперше опис цього символу зустрічається у «Ригведі» — літературній пам'ятці індоарійської культури, написаній санскритом (мові, спорідненій з руською — давньоукраїнською мовою). Датується ця пам'ятка 1700—1100 рр. до н. е.

Цей знак символізував нічний світ, що разом і денним утворює цілісний світ.

Він у свою чергу утворюється з енергії звичного сонця, яке світить вдень, і «Чорного Сонця», що випромінює життєву енергію вночі.

«Ригведа» (VI, 9, 1):

Чорне Сонце і Світле Сонце —
Обертаються два простори
по своєму віданню.
Агні-Вайшванара, народжуючись,
Як цісар, ховає морок.

В Українській культурі «Чорне Сонце» має астрономічний відповідник. Воно пов'язується зі Стожарами (М45, Волосожари) — найближчим і найпомітнішим зірковим скупченням, що складається з близько 600 зірок у сузір'ї Тільця, енергія яких впливає на людей істотним чином. У давній Українській традиції «Чорне Сонце» (Стожари) сприймалось, як джерело особливого виду енергії, що підтримує дух людей у божественній ієрархії нашого Всесвіту.

Згідно з уявленнями наших предків, планета Земля та люди, які на ній мешкають, постійно піддаються дії різної енергії. Жива сонячна енергія насичує життям земні істоти, а вночі усе живе піддається впливові іншої енергії — так званого «Чорного Сонця». Ця енергія така ж жива, причому для людини вона важлива ще й тому, що насичує її натхненням для творчості.

Можливо, Ви зауважували, що творчий процес буває найбільш плідним саме вночі.

В Українській традиції «Чорним Сонцем» називають час, коли вода набуває особливих цілющих властивостей. Здавна було помічено, що вода здатна утримувати заряд, силу (енергію), яка може позитивно чи негативно впливати на усе живе, зокрема на людину. Саме у час «Чорного Сонця», що припадає на початок січня і пов'язується зі святом Водохрещі, вода скидає весь негативний заряд і структурується, утворюючи гармонійні кластери, які можуть руйнуватись під дією шкідливих впливів та штучних речовин (наприклад, проходячи через пластикові труби або забруднюючись домішками). Вода, структурована у гармонійні кластери, добре засвоюється організмом, насичуючи його клітини чистою живильною вологою.

У період з 2 до 5 січня наша планета перебуває у перигелію — положенні, в якому орбіта Землі знаходиться найближче до Сонця. У цей час вплив Сонця на Землю найістотніший, що й може зумовлювати зміну властивостей води, яка займає 3/4 площі земної поверхні і міститься у клітинах усіх живих істот.

У знаменитій пам'ятці середньовічної культури — «Манесському пісеннику» («Манесський кодекс», «Гейдельберзький рукопис»), датованому 1300 р., «Чорне Сонце» зустрічається в зображеннях лицарських гербів.

У XVI ст. Себастьян Мюнстер у своїй відомій роботі Cosmographia визначив символ «Чорного Сонця» як герб Скіфії — Українського Причорномор'я.

Цей символ міцно укорінився в Українській культурі і зустрічається навіть на Українських вишиванках.

Нині ми переживаємо нове відродження, і завданням Українців є відновлення власної історичної пам'яті.

Нація є державною етнічною спільнотою предків, нині живих та майбутніх нащадків, що пов'язані спільною культурою та життєвим простором. Невід'ємними частинами цієї системи є наш історичний досвід, що концентрується у символах нашої могутності, які ми маємо відродити й свято берегти.

Вирій

ЖИТТЯ НА ВІЙНІ

ЩОДЕННИК НОВОБРАНЦЯ

МЕДКОМІСІЯ

«…На медкомісії (ВЛК) ніхто не йняв віри тому, що вся ця група молодих і не дуже молодих людей добровільно йде на фронт. І це зрозуміло, тому що в той же час багато хто з присутніх бігав по тій же комісії в надії «відкосити».

НАВЧАННЯ

«…Я прибув до навчальної бази «Азову». Вона нагадувала армійську, але явно відчувалося, що в ній все організовано на принципах добровільності. Нашою підготовкою почали займатися побратими Сокіл, Росомаха та Руна — люди, які пройшли бойові вишколи та брали участь у воєнних діях. Всі вони — практики, а не теоретики. На багатьох фізичних заняттях та інших тренуваннях також були присутні нащадки справжніх вікінгів — інструктори-офіцери зі Скандинавії.

Добровольці — це люди різних професій, віку, соціального статусу та віросповідань, проте спільного світогляду. Бажання вигнати нахабного окупанта з рідної землі поєднало нас усіх.

В цивільному житті ми не були воїнами. Ми — звичайні чоловіки з різним життєвим досвідом...».

«…Ми багато вивчали тактику руху групами (двійками, трійками, колоною). Тактичні вправи проводив друг Руна — людина, яка багато вміє і має бажання передавати свій досвід нам. Він постійно нам радив в першу чергу не «армянитися» — в бою діяти осмислено і дисципліновано.

Після вечері новобранці мають годину вільного часу, після чого проводяться заняття з мінування і топографії. Важливість цих занять тоді ще не була очевидною. Уроки проводили професіонали, і всі свої поради вони перевірили на власному досвіді. В цьому я пересвідчився дещо пізніше, коли потрапив до реальної бойової обстановки.

Слова наших інструкторів з мінування зберегли життя не одному десятку бійців «Азову».

КАЗАРМА

«…Чим відрізняється казарма «Азову» від інших? У побутовому плані різниці ніякої. Проте відразу впало в очі те, що абсолютно відсутній примус, який так характерний для совкових та, на жаль, для багатьох Українськ их військових частин. Вони в цьому плані залишились ще в СССР. А в «Азові» діє простий принцип: щось не влаштовує — тебе ніхто не тримає. Зібрався та пішов. Ніхто не скаже ані слова.

Всередині самого приміщення знаходилась міні-кухня. Там були солодощі, чай, вода, соки та інше. Тут же, поряд з міні-кухнею є спортивний зал з новими тренажерами. Одним словом — наявні всі умови для повноцінної роботи та підготовки! Правда, як на мою думку, не вистачало книгарні. Та зараз ця проблема вирішилася. Ми можемо взяти яку-небудь цікаву книгу або газету «Чорне Сонце» у невеликій бібліотеці редакції...».

«…Особливо відчувалася відсутність «оспіваної» у СССР «дідівщини» — не просто на папері, а в реальних умовах.

Між членами полку різних рангів дружні стосунки. Це справжнє бойове братство.

По-особливому розподіляються наряди з охорони територій баз навколо м. Київ… Особисто я був задіяний в охороні «Атеку». Пережив рейдерські захоплення, які є яскравим свідченням гнилості правової системи антиукраїнської влади в Україні. Таким чином ми звикали до реалій воєнного часу: пости, патрулі і… атаки озброєних людей — все те, що нас очікувало і на передовій...».

ПРОВОДИ НА СХІД

«…На проводи зібралися волонтери, родичі хлопців. Хтось із Києва, хтось — із далеких міст і сіл. Було багато просто небайдужих людей.

Вони раділи й плакали від гордості за нас, проводжаючи нас у невідоме.

Деякі були з чималими пакетами солодощів і фруктів для новобранців, що вирушали на схід України...».

НА БАЗІ ПОЛКУ

«…Автобусом ми вирушили в дорогу під радісний, уже рідний для нас гомін Софійських дзвонів. Ми прибули на базу полку в селищі Урзуф (колишня дача Януковича). Він, певне, навіть не підозрював, як вона нам, «бійцям» Азову, згодиться для того, щоб зірвати плани Москви.

Умови перебування й основні моменти роботи на базі нам пояснив друг Бугай (керівник роти охорони), а також командир полку — друг Черкас.

Основне завдання новоприбулих нескладне. Це охорона бази, складів, периметру нарядами й патрулями. Графік досить подібний на той, який практикується в охороні «Атеку». Проте є й деякі відмінності. Все-таки це вже зона проведення АТО. Під час охорони звикаєш бути уважним, витривалим і відповідальним за друзів та техніку, яка дісталась «Азову» далеко не просто...».

«…Крім нарядів з охорони військової бази, новобранці продовжують займатися відпрацюваннями бойових задач вже на полігоні з тієї ж тактики з прицільною стрільбою по мішенях. Вивчалися й інші бойові прийоми, щоб завдавати ворогу найбільших втрат, а самому при цьому залишитися неушкодженим.

Під час вправ на полігоні з бойовим веденням вогню також звикаєш до того, хто поряд з тобою, до пострілів і вибухів, щоб пізніше не розгубитися в бойових умовах.

Я відчуваю вдячність до всіх інструкторів полку. Але особливо вдячний інструктору із стрільби — другу Мечу. Просто неможливо забути його вишколи. Постійно пригадуються його фрази, які вже стали крилатими в полку «Азов».

Мартел

ІСТОРИЧНА ПАРАЛЕЛЬ

СВЯТОСЛАВ ХОРОБРИЙ

ПОЛІТИК • ВОЇН • ДЕРЖАВНИК

Вороги Українського народу, як західні, так і східні (особливо східні), люто ненавидять усі наші видатні постаті. Їх намагаються або дискредитувати, або привласнити. Ту ж таки Лесю Українку насильно припасували до «московської літератури» (київський театр рузської драми імені Лесі Українки — чи не дико звучить?). Вернадський — світоч «рузской» науки! Іван Піддубний — великий «рузский» борець. І тому подібне.

Але є одна постать Української історії, щодо якої існує найбільше викривлень, штучних непорозумінь та цілеспрямованого замовчування. Князь Святослав Хоробрий Володар, який як ніхто інший, в прямому значені цих слів, перевернув увесь перебіг європейської, а значить – і світової, історії.

Русь до Святослава

Руська земля до сходження Святослава на київський престол була сильною регіональною державою, що взяла під свій контроль Дніпровський торгівельний шлях. Попередники Святослава об'єднали довкола Києва більшість східнослов'янських земель.

Було здійснено серію успішних походів на Константинополь та в Закавказзя.

Суттєво зменшено вплив Хазарії – паразитарної держави, яка за допомогою своїх союзників-кочовиків намагалася розгорнути небувале для наших земель людоловство та работоргівлю. Руська земля показала свій військовий та державний потенціал у зіткненні з могутніми супротивниками, і не лише відстояла свій суверенітет, але й здобула перспективи для подальшої експансії. Власне ці завдання, що були спрямовані на будівництво великої держави – імперії, від перших і до останніх днів свого правління намагався вирішити князь Святослав Хоробрий.

Кардинальне вирішення східної проблеми

Святослав, як далекоглядний політик, належним чином осмислив той геополітичний вузол, який склався в середині X століття на великих територіях між Середземним морем і Балтикою, між Волгою та Карпатами. Йому стало розуму вже в 23-річному віці втямити, що дійсний суверенітет держави будується не за допомогою сумнівних договорів, а на власній військовій і економічній могутності.

Істинний державник просто зобов'язаний створювати такі зовнішньополітичні умови, щоб на незалежність його країни навіть не мріяли посягати інші держави, а не розраховувати на те, що на нього не підуть з війною.

І тому першим широкомасштабним заходом київського князя була війна проти Хазарії, яка претендувала на провідну роль у східноєвропейській політиці, і за будь-яку ціну прагнула знищити Київську державу, як свого прямого конкурента.

Тому він і організував кілька походів в Середнє Поволжя. В 964-му році було переможено Волзьких Булгар. Цим він позбавив Хазарію північних союзників. А потім руси спустилися на човнах по Волзі й захопили Ітиль. Були вщент зруйновані всі головні хазарські міста та укріплення. В Білій Вежі (Саркелі) Святослав залишив військову залогу, щоб контролювати Підкавказзя та обкладені даниною племена ясів (аланів) і касогів (черкесів).

Бойові звитяги київського князя дозволили Русі встановити власне домінування в Східній Європі аж до часів монгольського нашестя, коли нащадки Чингізхана створили свій політичний центр в Сараї.

Нині вороги Української нації вперто нав'язують брехливу сентенцію, начебто Хазарія була щитом Русі від вторгнення кочовиків в слов'янські землі. В дійсності ж саме каганат був найбільше зацікавлений в тому, щоб слов'яни розпорошували свої сили в боротьбі з кочовиками й залишалися данниками Хазарії. Іудейські зверхники каганату таким чином отримували подвійні зиски: і від торгівлі людьми, і від данини, яку платили слов'яни в Ітиль, щоб убезпечити себе від нападів степовиків. Знищення Ітиля таким чином припинило вікове демографічне виснаження всієї Східної Європи, а не лише Русі. Зазначимо, що людоловство й работоргівля повернулися на землі України через 5 століть разом з ханами Кримської орди.

«В перемозі над сильним більше честі»

Успіхи політики Святослава на сході занепокоїли. Візантію – найбільшу та наймогутнішу державу тогочасного світу. Візантійські політики намагаються створити коаліцію проти Русі. Відповідь руського володаря була негайною – у 968 році він форсував Дунай і вступив міцною ногою в Болгарію, а вже до початку наступного літа київський князь оволодів всією цією наддунайською країною.

Візантія, яка вела виснажливі війни з Болгарським царством протягом трьох століть, не очікувала, що останнє розпадеться за один рік під могутніми ударами воїнів Святослава, який озброїв їх нездоланною вірою у велич рідної країни.

Тому дипломати імперії ромеїв на початок осені 970 року переконали печенізького хана Курю напасти на Київ, а болгарського царя Бориса II — повстати проти хоробрих русів. Але Святослав не занепадав духом навіть у найскрутніших ситуаціях. «Іду на ви!» — виголосив він і швидким маршем ліквідував печенізьку загрозу своєму стольному граду.

Проте він продовжував мислити далекими перспективами розвитку Русі. «Середина моїх земель на Дунаї!» — лаконічно виразив князь свої плани, яким не судилося збутися за його життя. Нагле й підле вбивство Великого воїна на Дніпрових порогах призупинило реалізацію Українцями того призначення, яке приготувала їм історія — створення потужної імперії, в якій вони повинні відігравати провідну, системоутворюючу роль.

Знання своєї минувшини — початок майбутнього

Досить легко зрозуміти, чому вороги Української нації так люто ненавидять навіть далеку пам'ять про Святослава Хороброго. Його безсмертні ідеї є нашим дороговказом у завтрашній день. Він є зразком того політика, який повинен очолити нашу націю, щоб ми змогли виконати своє божественне призначення.

Він є зразком для такого політичного лідера, хто буде творити політику в інтересах своєї держави і не шукати злагоди з тими, хто десятки разів використовували наші сили проти нас же самих.

Лише від тих світ чує слово правди, хто має збройну та економічну силу.

Якщо сьогодні ми будемо чинити так, як чинив Святослав Хоробрий, то не мине й десятиліття, як Україна перетвориться зі слабкої країни, якій, наразі, можуть вказувати і зі сходу, і з заходу, і з-за Атлантичного океану на державу, яка стане регіональним, а згодом і світовим політичним лідером.

Оберіг

ВЕЛИКІ УКРАЇНЦІ

ПОЛІТИК ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Всі ми знаємо про Тараса Григоровича Шевченка як про «глас народний», який розбурхав серед українців пам'ять про боротьбу за волю. Знаємо ми Шевченка як талановитого художника. Проте дещо в тіні творчої діяльності геніального Кобзаря лишається його політична діяльність.

Тарас Шевченко був активним учасником Кирило-Мефодіївського братства, об'єднання національно-орієнтованої української інтелігенції, яке проіснувало протягом 1845-1847 років. На жаль, на сліди його діяльності царська жандармерія вийшла в той момент, коли «братчики» вже планували почати масову агітацію серед українців, про що свідчать знайдені під час обшуків віддруковані примірники листівок.

Якщо у віршах Тарас Шевченко переважно через різні художні образи намагався достукатися до українського народу, оспівував часи козацької вольності, то в документах «братчиків» можемо побачити, якою хотів бачити Україну Шевченко.

За статутом до Кирило-Мефодіївського братства могли прийняти лише слов'янина.

Метою діяльності братства була побудова Української держави в межах Слов'янської конфедерації, в якій Україна була би провідним членом союзу. Ця Слов'янська конфедерація із центром у Києві мала включати в себе Україну, Московщину, Польщу, Білорусь, Болгарію, Сербію, Хорватію, Чехію, Словаччину, Словенію. Всі ці країни мали посилати своїх депутатів у спільну раду. Ця рада вирішувала лише глобальні зовнішньополітичні питання.

Кожен із зазначених народів мав сам керувати у своїй державі, відповідно влада в Україні мала належати Українцям. Доступ до управління державою повинен був бути лише в освічених і високоморальних Українців.

Вже в середині XIX сторіччя Українська інтелігенція розуміла, що місія України полягає у тому, щоб стати центром слов'янського світу. Центром, який принесе звільнення для братських слов'янських народів від тиранії, яка їх пригнічує. Сьогодні Русь-Україна почала виконувати своє призначення. Україна мусить об'єднати країни Східної Європи і Балкан, перетворивши цей регіон з місця боротьби за вплив між Європейським Союзом з його деструктивними інтернаціональними тенденціями та ординською Московщиною, на потужну військову, політичну і економічну спільноту дружніх країн з центром у Києві.

У програмовій праці Кирило-Мефодіївського братства про роль і місце України у світі було сказано наступним чином:«Тоді скажуть всі язики, показуючи рукою на те місце, де на карті буде намальована Україна: «Ось є камінь, єго же нє брегоша зиждущий, той бисть во главу» (камінь, що його відкинули будівничі, став наріжним).

Русин

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.

Архів випусків у спільноті ВК: **vk.com/chorne.sonce**

Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)

Головний редактор Вирій
Ідеологічний редактор Доктор
Літературний редактор Оберіг
Коректор-консультант Галайда
Фото і графіка Яра
Технічний редактор Лисиця
Розповсюдження Сцила

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій